

NEURJE

Tit Vidmar

Oblaki lezejo z neba
kot divjih časov mračna izročila.
Kar obrodili smo, bo sla
v trenutku neizbežnem pogubila.

Zdaj švisne blisk in oslepi
kakor čekani, ko zverina plane —
in grom, ki v daljo se vali,
osipa prazen mir na razdejanje.

JUŽNI VETER

Tit Vidmar

Z južnih morij vznemirljivi veter
v naše kraje včasih vdre poleti,
kot zastave nosi skozi eter
krpe starih vročih doživetij.

Skozi zrak zdaj divje prišumijo
sence razigrane strastne kretnje,
z mračnega neba zdaj zažarijo
z zlatimi očmi grozljive pretnje.

Potlej kot iz srede zemlje šine
neizmerna pesem oceana,
toda preden hitro spet izgine,
s težkim koprnenjem je ubrana...

In viharne te podobe nosi
veter od slemena do slemena,
zviška jih v doline naše trosi
kot neznana magična semena.

Oj ti veter, tudi jaz sem krpa,
svoje sem preživel, zdaj odvej me,
če sem padel zrel, požet od srpa,
daleč, daleč, daleč nekam vsej me...